

man kunde gjerne tage Assistenterne med, uden at jeg troer, at det, om de ogsaa Allesammen bleve udeleverede, virkelig kunde hjælpe Udvalget det Allermindste, saaledes som Sagen staaer. Jeg troer, at det ærede Medlem af Fleertallet, der udtalte sig i den nævnte Retning, glemte, at han selv i sin juridiske Opfattelseerne har langt større Magt til Sagens Behandling end samtlige Fuldmægtige osv. i Justitsministeriet tilsammen. Her er jo nemlig ikke Spørgsmaal om den specielle Lovudvaldsfab, som ganske rigtigt kan fuldstændiggjøres af en Jurist, selv om han ikke har den ganske paa rene Haand, igjennem forskjellige let tilgængelige Hjælpe-midler, som f. Ex. Registre osv., men her er Tale om en ganske anden Behandling af Sagen, som stiller sig paa et Standpunkt, der er de gjældende Lovbestemmelser overordnet, og det kan man ikke forlange af Fuldmægtigerne og Assistenterne i Ministeriet. Det er et heelt andet Synspunkt, hvorfra Sagen skal betragtes, ikke blot med Hensyn til de andre gjældende Lovbestemmelser, men med Hensyn til den hele Opfattelse af den bestaaende Tilstand i dens Forhold til Lovgivningens Formaal og til Forholdene i fremmede Lande, til den hele europæiske Udvikling. Jeg nægter ikke ubetinget Muligheden af, at den enkelte Fuldmægtig kan besidde et saadant Overblik, men det ligger i alt Fald ikke indenfor den Virkefærd, der er ham anvist. Nærværende Lovudkast er, saaledes som det nu foreligger — og nu foreligger det jo, uden at der er Noget, der vedkjender sig det, nu er det jo et foreldreløst Varn, udsat for Bind og Bove —, et saadant, som, naar det med Nytte skulde kunne føres videre, krængte til en forberedende Behandling, som det ingenlunde under de forhaandenværende Forhold hertilands er let at give det. Jeg respecterer de Udtalelser, der ere fremkomne om, at man føler sig paa forskjellig Maade trykket ved den nuværende Lovgivning, men jeg beder dog samtlige ærede Medlemmer at være overbeviste om, at det ikke er ethvert Tryk, som det er muligt for Lovgivningsmagten at overvinde eller at fjerne, og jeg beder navnlig den ærede Landssthingsmand, som idag i denne Sag appellerede til Thingets Godhjertethed overfor den store Befolkning (N. Rasmussen), være over-

bevist om, at de samme Følelser næres ikke alene af dem, som i denne Sag ere af den samme Mening som han, men ligesaa fuldt af dem, som ere af en modsat Mening. Det er netop Overbevisningen om, at en saadan Opgivelse af den nuværende Lovgivnings Grundsatninger, som den, der er blevet foreslaet, til Skyvende og Sidst i høi Grad vil blive fordærvelig for den store Befolkning, som gjør, at vi vige tilbage for nu at vedtage en Lovbeslutning i den foreliggende Sag. Vi have det samme Udgangspunkt, og vi have det samme Endemaal, men Spørgsmaalet er just om Midlerne og Veien, og det er ofte det vanskeligste Spørgsmaal ved slike Sagers Behandling. Naar ærede Medlemmer saa stærkt have paaastaet den bestaaende Tilstands Uholdbarhed, saa vil jeg ikke nu trøtte det ærede Thing med en principiel Betragtning af de Grunde, som derfor ere blevne gjorte gjældende af min ærede Collega, det første Medlem for Kjøbenhavn (Madvig). Jeg finder vel aldeles ikke hans principielle Beviis for den nuværende Lovgivnings Uholdbarhed fyldestgjørende, men jeg veed, at det ærede Thing ikke har megen lyst til nu at høre en skarp, juridisk Deduction i saa Henseende, og jeg vil derfor hellere dvæle lidt ved den anden Side af Sagen, nemlig det Uholdbarhedsbeviis, som skulde ligge i den hidtilgjældende Lovgivnings Overtrædelse. Nu skal jeg gjerne indrømme, at denne Betragtning ikke er staaet af Marken ved en almindelig Hensigtning til, at Straffelove overhovedet overtrædes. Jeg erkjender, at det kommer an paa, i hvilken Grad og i hvilket Omfang Loven overtrædes. Men der maa dog efter min Mening gjøres tvende meget væsentligt indskrænkende Anmærkninger ligeoverfor det Beviis, der saaledes søges i Quakalverilovens Overtrædelse. Den første er den, at, naar man siger — jeg husker ikke, om det er blevet sagt her i Thinget, men jeg har ganske vist i alt Fald hørt denne Paaastand fremsætte af Medlemmer her i Thinget —, at Overtrædelseerne ere saa almindelige, at der maaskee ikke er Een iblandt os, der ikke har gjort sig skyldig i Quakalverilovgivningens Overtrædelse, eller i hvis Hjem den ikke er bleven overtraadt, da heroe saadanne Ytringer, hvad der